

▲ קרדיט תמונות לפי כיוון השעון מימין למעלה: GREENNicn - Marula game reserve; סטודיו אורבנוף - פארק הציפורים, עמק חפר; מיזליץ כסיף אדריכלים - טיילת תל אביב שדה-גולדשטיין-מורד - מזרקה מוזיקלית, אילת; גרינשטיין הר גיל אדריכלות נוף ותכנון סביבתי - מתחם רוקח אבן גבירול, תל אביב; רביב-טל אדריכלות סביבתית - עין לבן, ירושלים טל לוסן אדריכלות נוף - פארק נחל הדר, הוד השרון; אדריכל ספי קרייתי - מואה נווה מדבר; במרכז - ברוידיא מעוז - טיילת כביש 90, ים-המלח

דרך המים

הכנס השנתי ה-15 של האיגוד הישראלי של אדריכלי הנוף

ועדת ההיגוי

במסגרת הכנס וגיליון זה תחשפו לקשת רחבה של פרויקטים ורעיונות העוסקים במים, בארץ ובעולם:

החל בתפקידים של המים בשימור וחיזוק ערכי מורשת ונוף תרבות, דרך פרויקטים המחזירים שטחים פתוחים לרשות הציבור בקו המים, פרויקטים המגלים ופותחים גופי מים שעד היום היו סגורים לציבור הרחב, משמעות שילוב המים בתכנון בסביבה מדברית ועד תכנון משאב המים כתגובה לתהליכים כלכליים וחברתיים. נלמד על תפישות בתכנון מים מקנה המידה הקטן ביותר של מזרקה ועד לתכנון מאקרו-תהליכים לאור שינויי האקלים.

תודה לכל העוסקים במלאכה, ובייחוד להנהלת האיגוד, לפנינה חריף, למיכל שבב מזכירת האיגוד ולאדר' נוף רקפת סיני.

בברכת כנס מעניין ומוצלח

חברות ועדת ההיגוי, אדריכליות הנוף - ברברה אהרונסון, טלי מרק, עדי באום סמיר, רוני גורן, טלי וקסלר ואליה שושני.

כמוס בקרב יודעי דבר, הופכים לעמוסים במבקרים. שימוש אינטנסיבי מפר את סביבתם, ויכולתם לשמש מקום מפלט נשחקת. לצד זאת, המודעות לחשיבות של הנגשת אתרי הטבע לציבור עולה ובמקביל תקני נגישות ובטיחות מגדילים את נפחי הפיתוח.

לאדריכלי הנוף המחזיקים את החבל בשני קצותיו - קצה הפיתוח וקצה השימור - תפקיד מפתח לווסת ולהתוות את האיזון הנכון בחיבור העדין שבין האדם לסביבתו הפתוחה.

בד בבד, המציאות הגיאופיזית בישראל של מיעוט גשמים ואקלים צחיח מן הצד האחד, ושאיבת מי התהום לצרכי היומיום מן הצד השני, משפיעה ישירות על שפיעת המעיינות והתייבשות הנחלים, ומייצרת קונפליקטים בין מאמצי שמירת הטבע, היקפי השטחים הצורכים השקיה, צרכי החקלאות, וצרכי משק המים. כתגובה לתהליכים אלו, ובמטרה להרחיב את מלאי השטחים לשירות הציבור, מחפשים המתכננים פתרונות וטיפולוגיות חדשות לסביבות מים. כך לדוגמה, הופכים מתקנים לטיפול ואיגום מים ובריכות חקלאיות ותעשייתיות להזדמנויות של יצירת חוויות מים חדשות במרחב הציבורי.

"הכל מים" תאלס איש מילטוס

מהיכן מגיעה משיכתם החזקה והקמאית של בני האדם למים? אולי מתוך תלותנו בהם להישרדות; המשמעות המיסטית המיוחסת להם בתרבויות שונות; כוחם לרענן ולנקות או ההצפה החושית שמלווה את המפגש במים - בצליל, בריח האופייני ובמגע.

למים כמחוללי תכנון, מקום מרכזי בעשייתם של אדריכלי הנוף. בעבר, עיסוקנו במים, נסב בעיקר סביב תכנון מרחב ציבורי בסביבות מים קיימות, תכנון אגמים חדשים, מזרקות או טיפול בנחלים ומעיינות. כיום, יריעת התכנון בתחום רחבה בהרבה, תוך חשיבה על תהליכים, התייחסות למים כחלק ממערכות החוצות מרחבים וחבלי ארץ, בניהול נגר עילי החל מהטיפה הראשונה הנופלת במעלה ועד לסוף דרכה במורד. ההסתכלות שלנו כמתכננים על משאב המים הולכת ומתרחבת, ככל שהמציאות הפיזית הופכת למורכבת יותר ויותר.

במדינת ישראל הצפופה והמתפתחת בקצב מסחרר, בה טביעת האצבע האנושית גדלה והולכת, משמשים מקורות המים למפגש הפשוט והחזק ביותר עם הטבע בפעולתו. אך מה טיבו של המפגש?

בור מים או בריכה עונתית שבעבר היו לסוד